

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Zara
UMBRA REGELUI

Seria: Anii tăcerii

Cleopatra – regina Egiptului
Lea – soția lui Iuda Macabeul
Salome – regina Ierusalimului
Zara – umbra regelui

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNT, ANGELA

Zara, umbra regelui / Angela Hunt. – Oradea: Scriptum, 2019

ISBN 978-606-031-013-6

821.111

ANII TĂCERII

Zara

UMBRA REGELUI

ANGELA HUNT

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Kings's Shadow
by *Angela Hunt*

© 2019 by Angela Hunt Communications, Inc.

Published by Bethany House Publishers

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

www.bethanyhouse.com

Bethany House Publishers is a division of

Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan

Printed in the United States of America

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Zara, umbra regelui
de Angela Hunt

© 2019 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor

Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune inspirată din perioada intertestamentară. Anumite nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-606-031-013-6

Tiparul executat în U.E.

ANII TĂCERII

In Biblia creștinilor, când întorci pagina după cartea prorocului Maleahi, dai peste Evanghelia după Matei, de parcă n-ar fi trecut decât câteva zile între scrierile prorocului și venirea lui Isus Cristos.

În realitate însă, între Vechiul și Noul Testament se întind patru sute de ani, așa-numiții „ani ai tăcerii“, o vreme când Dumnezeu nu a vorbit poporului Israel prin prorocii Săi. Dar, în ciuda tăcerii prorocilor, Dumnezeu Și-a continuat lucrarea în mijlocul poporului Său, printre alte popoare și în lumea supranaturală.

El a condus poporul Israel printr-o vreme de încercări ce a stârnit speranța și dorința după venirea lui Mesia cel promis. De asemenea, El a pregătit împlinirea promisiunii făcute șarpelui în Grădina Edenului: „Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; El îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.“ (Geneza 3:15)

Dumnezeu nu doarme, și chiar dacă nu va comunica așa cum poate ne-am aștepta să o facă, El poate întotdeauna să vorbească unei inimi deschise.

SCURTĂ PREZENTARE A SERIEI

A*nii tăcerii* este seria de patru romane construite în jurul a patru personaje feminine puternice, cu un impact puternic în cei 400 de ani ai perioadei intertestamentare: *Cleopatra, Lea, Salome și Zara*. Perioada de tăcere nu înseamnă însă și o perioadă de inactivitate!

Iureșul de evenimente din această perioadă ce a pregătit venirea lui Cristos a avut un impact profund asupra culturii și civilizației umane, dar în special asupra poporului lui Dumnezeu.

Deși este o ficțiune, această serie de romane a Angelei Hunt încearcă să reconstituie lumea din perioada intertestamentară într-un mod foarte interesant și bine documentat din punct de vedere istoric. Personajele istorice sunt conturate cu trăsăturile lor fizice și morale, iar firul epic dezvăluie o perioadă în care speranța aproape dispăruse din inima poporului lui HaShem; credința era și mai mică, iar evreii erau din ce în ce mai convinși că acum singurul lucru care îi putea salva pe ei și credința lor era apariția lui Mesia.

CLEOPATRA s-a născut în 69 î.Cr., în Egipt, ca descendentă a lui Ptolemeu I (unul dintre comandanții lui Alexandru cel Mare) și fiică a

ANGELA HUNT

faraonului Ptolemeu al XII-lea. În ciuda traiului luxos și opulent, Urbi, așa cum era ea cunoscută la palat, nu a avut o copilărie prea ușoară, dar s-a bucurat în acea perioadă de compania unei bune prietene, Chava. Însă, în momentul în care Cleopatra ajunge în mod neașteptat să fie încoronată regină în 51 î.Cr., prietenia dintre cele două este frântă de interesele politice urmărite de Cleopatra, iar Chava este aruncată în închisoare, apoi vândută ca sclavă tocmai de cea cu care făcuse un legământ de sânge. În ciuda acestor trădări, Chava va vedea că HaShem este întotdeauna cu ea și Își ține întotdeauna promisiunile.

LEA provenea dintr-o familie de evrei ce a trăit în jurul anului 170 î.Cr. Pe vremea aceea, Iudeea era cunoscută ca „Pământul lui Israel“, pentru că regele seleucid le-a permis evreilor practicarea religiei iudaice. Ca fiică a unui comerciant din Ierusalim, ce s-a dovedit a fi un părinte agresiv, când Iuda Macabeul o ia în căsătorie, Lea se bucură că poate să scape de sub autoritatea tatălui ei. Dar lucrurile iau o cu totul altă turnură în momentul în care Matatia, socrul ei, decretează război împotriva neamurilor și persecuția evreilor. Aceste tensiuni se răsfrâng chiar și asupra familiei sale, iar Lea trebuie să aleagă dacă să rămână credincioasă adevăratului HaShem sau să asculte de regele țării. Acelea sunt momentele în care Lea învață ce înseamnă să iubești și să fii iubită cu adevărat.

SALOME ALEXANDRA – prima și singura femeie care a condus poporul iudeu după regina biblică Atalia, a cărei domnie avusese loc cu opt secole înainte. Născută în micul orașel Modein, frumusețea ei pălea în comparație cu sora ei mai mare. Deși învățase să citească încă de la o vârstă fragedă, în vremea aceea, fetele nu erau apreciate pentru abilitățile lor intelectuale. Dar după moartea tatălui și a surorii ei, Ioan Hircan, o rudă îndepărtată, le invită pe Salome Alexandra și pe mama ei să locuiască împreună cu familia lui din

ZARA, UMBRA REGELUI

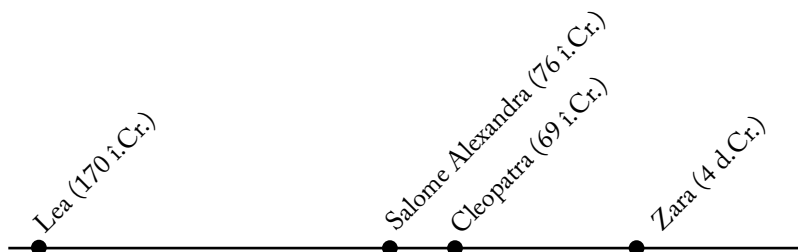
Ierusalim, unde setea ei de cunoaștere este astâmpărată. Ajunge soția unui politician pragmatic, care a ales-o pe ea ca succesor la tron în defavoarea fiilor săi. Soția lui s-a dovedit destoinică în ale guvernării, națiunea bucurându-se de una dintre cele mai pașnice perioade din istoria domniei hasmoneenilor (76-67 î.Cr.). Deși Salome Alexandra își petrece o mare parte din viața ei drept un pion comandat de bărbații puternici din jurul ei, ea află că o femeie dedicată lui HaShem poate schimba lumea.

ZARA, slujnica lui Salome

Sunt două femei care se luptă să-și atingă țelurile și să supraviețuiască în tumultul de la curtea regelui Irod cel Mare, ce a domnit între 37 î.Cr. și 4 d.Cr. Salome, singura soră a regelui, o femeie răzbunătoare, căreia i s-a spus că face parte dintr-o rasă inferioară, un neam pe care HaShem nu-l va accepta niciodată. Ea a iscat multe intrigi și răutăți, împrăștiind chiar zvonul că Mariamne, cea de-a doua soție și iubirea vieții lui Irod, l-a înșelat, ceea ce echivala cu o crimă de lezmajestate. Manipulat de Salome, Irod a permis condamnarea la moarte a soției sale.

Cea de-a doua femeie, Zara, era slujnica lui Salome. Deși trăia în preajma ei, a fost o personalitate cu totul diferită de cea căreia îi slujea. Zara vede durerea oamenilor care aveau nevoie de înțelegere și de compasiune și caută să le vină în ajutor chiar în acea perioadă în care nimeni nu era demn de încredere și nimeni nu era în siguranță, indiferent că se afla la putere sau în slujba celor puternici, dar ea acționa în numele lui HaShem, care este întotdeauna vrednic de încredere și atotputernic.

PARTEA ÎNTÂI

Cu 37 de ani înainte de nașterea lui Cristos

CAPITOLUL I

Salome

Dacă fratele meu s-ar fi căsătorit cu altcineva, poate că aş fi fost fericită pentru el. Dar tânăra în vârstă de şaptesprezece ani de lângă el era Mariamne din dinastia Hasmoneenilor şi nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să nu o mai văd niciodată. Dar acum războiul era pe sfârşite, aşa că Irod era liber să-şi ocupe tronul promis şi să se însoare cu logodnica lui. În câteva clipe, eu şi Mariamne vom deveni cumnate pe viaţă.

Doar gândindu-mă la asta mi se făcea rău.

Mariamne, preacinstita mireasă, era fiica lui Alexandru şi a Alexandrei, familia regală evreiască. Alexandra, mama miresei, era fiica lui Hircanus al II-lea, fiul cel mare al regelui Alexandru Ianai şi al reginei Salome Alexandra. Alexandru, tatăl miresei, fusese zămislit de Aristobul, cel de-al doilea fiu al lui Ianai şi al reginei sale. Deşi multor oameni le-ar fi greu să ţină pasul cu genealogia complicată a familiei, ei reprezentau mai mult decât nişte nume regale pentru mine. Tatăl şi bunicul meu îi slujiseră pe acei regi, astfel că eu şi fratele meu vizitaserăm de multe ori palatul regal.

Eram sătulă de ei toţi.

Credeam că şi Irod se săturase de ei, dar Mariamne devenise o tânără frumoasă, iar fratele meu era amoretzat cu totul.

ANGELA HUNT

Un murmur de aprobare străbătu mulțimea, urmat de șoapte intense.

— Asta va astupa gurile rele care spun că regele nostru nu este de viță nobilă.

— Evreii nu-l vor mai putea critica pe regele nostru acum – nu având o hasmoneană ca soție.

— Aud că e îndrăgostit lulea de fată. Unii spun și că ar fi deja însărcinată.

— Ar fi și timpul! Cât a durat logodna lor? Șase ani?

Cinci, aș fi vrut eu să țip. Îndurasem cinci ani lungi în care am trăit cu fata la Masada, cinci ani în care am auzit-o plângându-se de mâncare, de hainele pe care i le oferea fratele meu și de mobila din iatacul ei. Nici nu-i păsa de faptul că Irod își golise vistieria personală pentru a-i oferi ei tot ce era mai bun. Dar mama ne îndemnase insistent pe mine și pe celălalt frate al meu să ne purtăm cât putem de frumos în prezența ei arogantă.

Ce să mai spun de faptul că eu fusesem desemnată să mă ocup de obositoarea nuntă regală. Aș face aproape orice ca fratele meu să fie fericit, dar aș fi preferat să îndur o zi întregă de tortură decât să petrec o săptămână întregă pregătind nunta lui Irod cu sclifosita aia.

Mi-am afișat un zâmbet fals în timp ce preotul – un levit obișnuit, cel mai bun pe care l-am putut găsi, de vreme ce Irod nu numise încă un nou *cohen gadol** – și-a ridicat mâna și a oferit o binecuvântare tăcută.

Când preotul a terminat, fratele meu s-a întors cu fața spre mulțime, cu un zâmbet larg pe fața lui bronzată.

— Doresc să v-o prezint, a spus el, cu un aer de bucurie copilărească în voce, pe soția mea și regina voastră, Mariamne.

Mireasa, care era împodobită din cap până în picioare în giuvaierie și lăntișoare din aur, și-a înclinat capul într-un gest regal și i-a permis lui Irod să o conducă jos de pe platformă. Apoi s-a oprit în dreptul unui slujitor care avea în mână o pernă și s-a întors cu fața spre noul ei soț.

* „Cohen gadol“ (marele-preot), singurul care avea voie să intre în Sfânta Sfintelor (n.tr.).

ZARA, UMBRA REGELUI

Nemaiputând de bucurie, precum un băiat recunoscător, fratele meu a ridicat o diademă din aur de pe pernă și a pus-o pe capul Mariamnei.

Lângă mine, Antipater, în vârstă de opt ani, a pufnit. I-am dat un cot, apoi am încuviințat din cap în fața regelui.

— Vezi cum te porți, nepoate. Tatăl tău nu o să se bucure dacă vede că te strâmbi la mireasa lui.

— Dacă aș avea ocazia, mi-aș face de cap rău de tot, a replicat băiatul, sprâncenele lui negre încruntându-se. Să ies în față și să-l întreb pe tata cum se simte mama în situația asta? El s-a descotorosit de ea ca de un pantof vechi, și totuși –

— Încă mai trăiește, nu-i așa? M-am încruntat la el și am vorbit mai încet. Tu ești încă aici, și ești întâiul născut al regelui, o poziție pe care nu ți-o poate lua nimeni. Deci, ține-ți gura în frâu și poartă-te ca atare. Trebuie să pășești, cu grijă dacă vrei să rămâi în grațiile tatălui tău.

— În grațiile regelui. Antipater și-a ridicat o sprânceană întunecată, dând dovadă de o înțelepciune care-i depășea cu mult vârsta. Un loc foarte nesigur, de altfel.

— Ai prefera să nu fii luat în seamă? Am înclinat capul în direcția cuplului proaspăt căsătorit care se îndepărta. Irod nu m-ar ierta niciodată dacă ți-aș permite să faci tărăboi la nunta lui. Așa că du-te la ospăț și afișează un zâmbet agreabil. Poartă-te frumos. Dacă cineva te întreabă ce părere ai despre mireasă, spune că îți place cum arată și că abia aștepți să o cunoști mai bine. Pentru că *nu vrei* ca cineva să te audă cum te plângi de situația mamei tale.

Antipater se posomori, dar era îndeajuns de isteț să știe că nu îl sfătuiam de rău. În timp ce mulțimea se îmbulzea spre cortul unde se ținea ospățul, l-am așteptat pe celălalt frate al meu. Pheroras stătea la capătul odăii somptuoase, având o figură foarte satisfăcută. El sprijinise planul lui Irod de a se însura cu fata hasmoneană și nu părea să o vadă așa cum o vedeam eu.

Poate că numai o femeie putea înțelege cu adevărat o altă femeie. Ce știau bărbații despre abilitatea noastră de a ghici dorințele secrete, ascunse în spatele buzelor vopsite și chipurilor machiate? Să citească inima altei femei, dincolo de privirile viclene și zâmbetele forțate? De

ce nu puteau nici Irod, nici Pheroras să le vadă pe Mariamne și pe mama ei așa cum le vedeam eu?

La zece minute după ce am cunoscut-o pe Alexandra, am știut că fusese de acord cu acest mariaj pentru un singur motiv: să-și păstreze puterea în Iudeea. Dinastia Hasmoneenilor fusese alungată de pe tron deoarece ei nu puteau împărți puterea între ei. Roma intervenise pentru a păstra pacea, iar edictul Senatului stabilise ca Irod să fie regele Iudeei. Dar grație acestei căsătorii, nepoții Alexandrei ar fi devenit moștenitori regali și, în decursul unei generații, Iudeea ar fi putut avea din nou un rege hasmonean... dacă Irod ar fi permis copiilor Mariamnei să-l înlocuiască pe Antipater, întâiul său născut.

Ambiția Alexandrei era la fel de evidentă precum stelele într-o noapte senină, totuși Irod era atât de zăpăcit de frumusețea fiicei acesteia, încât credea că ea îl iubea cu adevărat.

În marele pavilion pe care Irod îl ridicase în afara orașului Samariei, zeci de demnitari ședeau pe divane, beau vin și strigau felicitări regelui. Am intrat alături de Iosif, unchiul și soțul meu, și m-am dus să-i văd pe senatorii romani, negustorii bogați și pe Malichus, regele nabatean cu alaiul său. Voiam să mă asigur că sunt mulțumiți de vin și dacă au destulă mâncare. Unii oaspeți veniseră de la mare depărtare, iar Irod n-ar fi fost fericit dacă cineva ar pleca flămând.

După ce m-am asigurat că toată lumea e mulțumită, m-am relaxat și am încercat să fiu cât mai discretă în timp ce studiam cu atenție detaliile portului și giuvaierele femeilor arabe. Pentru că fusesem izolată atât de mult timp la Masada, coafurile și stilurile vestimentare curente mă fascinau de-a dreptul. Slujnica mea, Nada, ținea morțis la ideile ei și îmi aranjase părul în același stil monoton de ani de zile. Acum că fuseserăm eliberați, poate că eu și mama puteam arăta în sfârșit ca niște femei de viță regală...

O nuanță vie, atrăgătoare de purpuriu a strălucit printre chitoane și himatioanele vaporose. Cum se chema acea nuanță și cum reușeau boiangiii să obțină așa o strălucire? Iar argintiul trebuie să se fi demodat, pentru că nu mai văzusem niciodată atât de multe bijuterii

ZARA, UMBRA REGELUI

din aur la găturile femeilor și bărbaților. Irod ar dori ca eu și mama să arătăm ca aceste femei, să dovedim că nu suntem doar niște oameni simpli, ci la fel de nobile și de regale ca orice femeie de neam ales.

— Atât de mulți oaspeți importanți au venit să-l cinstească pe nepotul meu. Iosif mi s-a adresat mie, dar i-a zâmbit cu căldură lui Irod. N-am crezut niciodată că o să trăiesc așa o zi.

— Nici eu, am remarcat, deși motivele mele pentru a mă îndoi de această căsătorie erau diferite decât cele ale soțului meu.

Am încuviințat cu capul înspre divanul lat rezervat pentru noi, iar Iosif m-a condus prin mulțime în timp ce îi saluta pe cei care își înclinau respectuos capetele în direcția noastră. Deși nu eram în centrul atenției – divanul înălțat în mijloc fusese rezervat pentru Irod și noua lui mireasă – toată lumea știa că eu sunt singura soră a regelui, iar soțul meu era unchiul regelui. Nimeni nu voia să se pună rău cu noi, căci eu și frații mei eram cât se poate de apropiați. Tatăl nostru ne învățase să depindem unii de alții și să ne sprijinim, să ne apărăm și să ne susținem unii pe ceilalți în orice situație. Dacă unul dintre noi era insultat *toți eram insultați*. Și nimeni nu voia să aibă de-a face cu mânia noastră, a tuturor.

Ar fi trebuit să fiu nespuse de bucuroasă în această zi, și totuși când mă uitam la mireasă, căreia toată lumea îi spunea „prințesa hasmoneană“, stomacul mi se strângea. Mariamne era frumoasă, chiar și eu recunoșteam asta. Dar lăsa impresia că se simte superioară tuturor celor din jurul ei. Alexandra, mama ei, era probabil sursa aroganței Mariamnei, căci auzisem că femeia se lăuda că Mariamne se născuse într-un popor ales și o familie de seamă.

L-am apucat de braț pe soțul meu.

— Ce crezi? l-am întrebat îndreptându-mi bărbia spre mama miresei. Prieten sau dușman?

Iosif râse ușor și cu subînțeles.

— Cu siguranță un dușman. Dar e genul pe care să-l ții aproape de tine ca să poți sta cu ochii pe el.

— Alexandra vorbește mereu despre curajoșii macabei, am murmurat eu, mergând aproape de el în timp ce ne strecuram prin mulțime. Îmi amintește mereu despre armata răpănoasă care a salvat Israelul de selucuzi.

Iosif pufni.

— Iuda Macabeul poate că a fost un erou, dar dacă aduce din nou vorba despre strămoșii ei, întreab-o despre Alexandru Ianai, care a răstignit sute de farisei într-o singură noapte. Sau despre Aristobul, care și-a ucis propria mamă ca să pună mâna pe tron. De fapt, întreab-o despre Ioan Hircan, care a invadat Idumeea și ne-a silit să devenim evrei.

Soțul meu vorbea blând, dar i-am sesizat resentimentul din voce. Dacă Alexandra ar fi fost îndeajuns de aproape ca să audă, s-ar fi alarmat.

Femeia mă disprețuia, știam asta la fel de sigur pe cât știam că soarele avea să răsară a doua zi. Atât Alexandra, cât și fiica ei ațișau un dezgust fățiș când li se aducea orice din Idumeea – mâncare, veșminte sau slujitori – ceea ce mă făcu să mă întreb dacă Alexandra își depășise disprețul față de idumei de dragul de a-și vedea fiica măritată într-o familie bună. În decursul anilor tovarășiei noastre forțate, ajunseseam să mă conving de acest lucru: Alexandra voia ca progenitura ei să recâștige tronul Iudeei. Dacă asta însemna că Mariamne trebuia să se căsătorească cu un edomit, atunci așa să fie. Mă gândesc că Alexandra și-ar fi măritat fata și cu o broască-râioasă, dacă asta însemna ca nepoții ei să fie regi și regine.

Amândouă aceste femei erau întotdeauna îndeajuns de istețe încât să-și ascundă cele mai intime gânduri și opinii atunci când stăteau cu Irod sau cu oricare dintre consilierii lui. Totuși, atunci când noi, femeile, ne adunam la masă sau la o petrecere după-amiaza, vălul cădea la o parte.

— Știu de ce Alexandra a dorit ca Mariamne să-l ia pe rege de soț, am șoptit în timp ce eu și Iosif ne apropiam de divanul nostru. Ceea ce nu pot să înțeleg este de ce Irod a dorit să se însoare cu fata asta atât de încrezută.

— Draga mea, îmi spuse Iosif peste umăr, nu înțelegi din cauză că nu ești bărbat.

În timp ce muzicanții cântau într-un colț al cortului împodobit, mi-am strâns buzele și m-am întins pe divanul nostru, punându-mi capul aproape de cel al soțului meu. Iosif nu fusese niciodată iubirea vieții mele, dar eram destul de sigură că Irod aranjase căsătoria noastră deoarece el credea că eu aveam nevoie de un sfătuitor matur.

ZARA, UMBRA REGELUI

Deși Iosif nu mă iubea, se atașase oarecum de mine. La douăzeci și opt de ani ai mei, cu douăzeci mai puțin decât avea el, cu greu puteam să-i rețin atenția mai mult decât câteva momente, deoarece el pretindea că discuțiile noastre îl extenuau. Concubinele lui se ocupau de nevoile lui fizice, deci nu avea nevoie de mine pentru a-i satisface dorințele fizice sau emoționale. Dar odată cu mariajul nostru, el câștigase un rol mult râvnit, acela de a fi consilierul regelui. Astfel că ori de câte ori Irod ne chema pe mine și pe Pheroras, îl invita și pe Iosif, ceea ce îl încânta nespun pe soțul meu.

Am zâmbit în timp ce un gând mi-a trecut deodată prin cap. Poate că fratele meu mă dăduse în căsătorie unchiului nostru pentru a mă controla în mod indirect. Dacă așa era, planul lui reușise – până într-un punct. Dar tot nu-mi dădeam seama ce vedea la Mariamne. Da, era frumoasă, dar el își putea umple un harem întreg cu concubine frumoase. Nu era extraordinar de inteligentă sau isteată, plus că venea la pachet cu o mamă care ar fi pus la încercare și răbdarea unui sfânt.

Și totuși, numai Mariamne putea să-i ofere legitimitate. Poate că Roma i-ar fi dăruit lui Irod tronul, dar numai un hasmonean i-ar mulțumi pe evreii din Ierusalim. Și totuși, așa-zisa ei legitimitate ar fi îndeajuns pentru ca mariajul lor să meargă? Evreii n-ar fi fericiți dacă el s-ar însura cu fata asta și ulterior, s-ar descotorosi de ea...

Mi-am apăsât mâna pe brațul soțului meu și am dat din cap în direcția miresei.

— Ce părere ai? Îl va face pe Irod fericit?

Iosif mi-a urmărit privirea.

— Deja e în al nouălea cer. Ea este tot ceea ce și-a dorit el vreodată – frumoasă, inteligentă, evreică din naștere și hasmoneană. Dacă îi va dăru și un moștenitor, n-are să-i găsească niciun cusur vreodată.

— Nu m-ar mira să fie deja gravidă, am murmurat eu, înclinându-mi capul pentru a observa cu atenție pântecul miresei. Cinci ani înseamnă mult timp pentru o logodnă. Cu siguranță că Irod i-a vizitat iatacul –

— Puțin probabil, având-o pe mama ei mereu prin preajmă. Iosif zâmbi. Alexandra a păzit puritatea fetei ei mai ceva decât mărgăritarele. Nu, fata nu are cum să fie însărcinată. Dar după seara asta... vom vedea.

M-am uitat spre capătul celălalt al cortului, unde tânărul Antipater stătea pe o bancă, chipul fiindu-i marcat de resentimente.

— Antipater nu are cum să fie mulțumit de căsătoria asta.

Antipater fusese îndepărtat, împreună cu mama lui, fără prea multă considerație. Deși nu părea să se bucure de nuntă, Irod a insistat ca el să fie de față la noua căsătorie. Irod o izgonise pe Doris și Antipater avea să fie trimis în curând la mama lui. Când Doris avea să-și revadă fiul, fără îndoială că îl va asalta cu întrebări legate de eveniment.

Irod n-ar avea nimic împotriva ca băiatul să-i povestească tot mamei lui.

— Ce-o să se aleagă de băiat? m-am întrebat, observându-l pe tânărul prinț. Băiatul nu semăna deloc cu fratele meu. El moștenise fața subțire a mamei lui, statura fragilă și părul castaniu și rar. Vocea lui era încă înaltă și subțire, potrivită mai degrabă unei fete decât unui băiat. Dar fiind întâiul-născut al lui Irod, el fusese răsfățat de când s-a născut până în ziua în care Irod s-a hotărât să se însoare cu Mariamne.

— Săptămâna viitoare Antipater ne va părăsi, a spus Iosif. El și Doris vor fi bine îngrijiți, dar Antipater nu va fi considerat moștenitorul de drept. Astăzi, Irod deschide un nou capitol în domnia sa. El o are pe regina lui evreică și în curând va avea Ierusalimul. Deja oamenii noștri au înconjurat cetatea, iar romanii sunt pe drum ca să ne sprijine.

— Sper că lui Irod nu o să i se întâmple nimic, am șoptit eu, îndrăznind cu greu să rostesc asemenea cuvinte de rău augur la o nuntă. Nici nu ar trebui să aduc în discuție un asemenea scenariu teribil, dar îl privisem pe fratele meu cum călărise de multe ori și își asumase prea multe riscuri. S-ar putea ca, într-o bună zi, lucrurile să se schimbe și el să nu mai fie biruitor... sau atât de norocos.

Deja îi pierdusem pe doi dintre frații mei. Nu voiam să mai pierd încă unul.

— Lui Irod nu o să i se întâmple nimic, a răspuns Iosif foarte încrezător. El are darul de a se găsi la locul potrivit în momentul potrivit.

— Dar așa a fost și cu Phasael. Și cu Iosif.